

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4697/2019
28.11.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Зоране Делибашић, Бисерке Живановић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији су пуномоћници Марија Јоксовић и Зоран Бенић адвокати из ..., против тужене "ББ" АД из ..., чији је пуномоћник Милош Влаовић адвокат из ..., ради утврђења ништавости и исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 202/2019 од 18.04.2019. године, у седници већа одржаној дана 28.11.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 202/2019 од 18.04.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 202/2019 од 18.04.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П 457/18 од 15.11.2018. године, која је исправљена решењем истог суда П 457/18 од 04.03.2019. године, ставом првим изреке делимично је усвојен тужбени захтев тужиље. Ставом другим изреке, утврђена је ништавост одредбе члана 4. став 1. тачка 1. уговора о кредиту за куповину возила број ...-...-..., што је тужена дужна трпети и признати. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да исплати тужиљи износ од 52.088,68 динара са законском затезном каматом на износ од 23.850,00 динара почев од 05.08.2018. године до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да накнади тужиљи трошкове парничног поступка у износу од 46.208,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом петим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу потраживане законске затезне камате на износ од 52.088,68 почев од 05.08.2018. године до исплате.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж 202/2019 од 18.04.2019. године, ставом првим изреке, делимично је усвојена жалба тужиље и пресуда Основног суда у Сомбору П 457/18 од 15.11.2018. године, која је исправљена решењем истог суда П 457/18 од 04.03.2019. године, преиначена у делу одлуке о

трошковима поступка тако што је обавезана тужена да исплати тужиљи, поред износа од 46.208,00 динара, још износ од 9.000,00 динара на начин и под условима као у првостепеној одлуци, док је у преосталом побијаном усвајајућем а непреиначеном делу првостепена пресуда потврђена, а жалбе тужиље и тужене одбијене. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/2018 – у даљем тексту: ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. је прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд је у границама својих овлашћења на основу члана 404. ЗПП, оценио да у конкретном случају нису испуњени услови да би се дозволило одлучивње о посебној ревизији тужене. Побијана пресуда не одступа од правног става о дозвољености уговарања трошкова кредита који је, у вршењу надлежности из члана 31. Закона о уређењу судова, Врховни касациони суд усвојио на седници Грађанског одељења од 22.05.2018. године. Према том правном ставу, износ трошкова које банка обрачунава приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава клијенту у току реализације кредита могу бити посебно исказани у уговору о кредиту као обавеза корисника кредита, било у процентуалном износу или у апсолутној вредности, али услов је да морају бити наведени у понуди банке тако јасно и недвосмислено да корисник кредита ниједног тренутка не буде доведен у заблуду о којим трошковима је реч и могу бити наплаћени кориснику кредита само једном. Тужена, иако је на њој био терет доказивања, није пружила доказе да је поступила у складу са наведеним правним ставом. Зато, ни у случају да је дозвољено одлучивање о ревизији тужене у смислу члана 404. ЗПП, не би дошло до другачијег одлучивања и повољнијег исхода спора за тужену.

Из наведеног разлога нису испуњени услови да се у овој парници прихвати одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, па је на основу члана 404. ЗПП Врховни касациони суд одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. става 2. тачке 5) ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Тужба је поднета 27.02.2018. године, а вредност предмета спора је износ

од 23.850,00 динара. Побијана другостепена пресуда донета је 18.04.2019. године.

Чланом 468. ставом 1. ЗПП прописано је да су спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000,00 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Чланом 479. ставом 6. ЗПП прописано је да у поступцима у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда ревизија није дозвољена.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности, јер је вредност предмета спора очигледно испод законског цензуса од 3.000 евра, то ревизија тужене није дозвољена, у смислу члана 479. става 6. ЗПП.

Имајући изложено у виду, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић